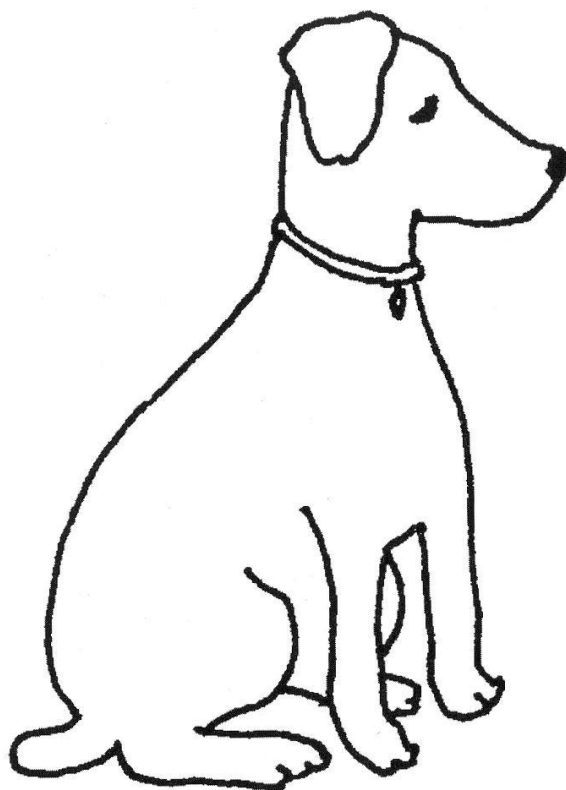

Angela Scholz

Tulajdonképpen mi is van Kallével?

Illusztrálta:
Janina Aschoff
Rolf Schoch

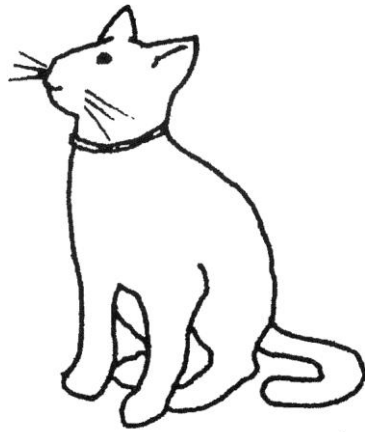
Fordította:
Ricsóy Márta

Volt egyszer egy kiskutya. Benjaminszék hívták. Nagyon aranyosan nézett ki göndör bundájában, és csak Bennynek nevezték. Szüleivel és testvéreivel egy csodálatos, tágas kutyaórában élt. A kutyaóra előtt kert volt sok virággal, fával, amiket szorgolítani lehetett. A kiskutya a kutyaestvéreivel nagyon – nagyon boldog kutyaéletet élt.

Benny nagy kedvvel játszott a kertben. Itt lehetett botokat keresni, labdákat gurítani, szimatolni, tehát mindent, amit egy kutya szívesen csinál. Különösen szívesen játszott bátyjával. Őt Kallénak hívták. Együtt körbeszimatolták a kertet, és mentek madárra és nyuszira vadászni. Persze csak tréfából. Elvégre a kutya nem eszik madarat. Nyuszi sem. Ezt minden gyerek tudja.

Benny kedvenc szórakozása volt, mikor a szomszéd kandúrja feltűnt a kertben. Moritznak hívták és szörnyen nagyképű volt. Nagyon puha, tiszta, fekete-fehér foltos bundája volt, és mindig úgy nézett ki, mint aki épp ebben a pillanatban fejezte be a tisztálkodást.

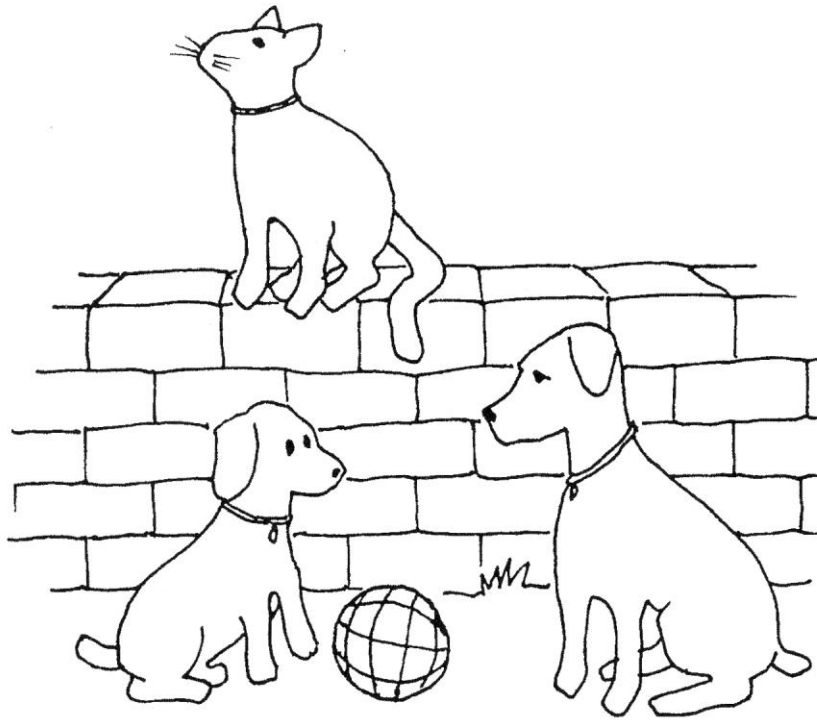

Olyan tiszta és ápolt volt, hogy szinte már nem is volt szép. Valahányszor Moritz felbukkant, olyan peckesen vonult át Benny és Kalle kertjén, mintha az övé lett volna. Ez bosszantotta Benny-t. De még mennyire! Szívesen megmutatta volna annak a derék fickónak, hogy ki az úr a háznál. De nem merte, mert még túl kicsi volt.

De Kalle merte. De még mennyire hogy merte! Moritz mögé rohant és olyan hangosan ugatott, ahogy csak tudott. Moritz úgy megrémült, mintha egy éhes farkas lett volna a háta mögött. A rémülettől reszketve mászott fel a legközelebbi fára. Eközben csodálatos bundája is zilált és piszkos lett.

Kalle a fa alá állt és fenyegető tartást vett fel. Meresztette füleit, hatalmasra felfújta magát, és még egy darabig ugatta a kandúrt. Aztán felemelte a lábát és hanyagul lepisilte a fát. Újra megmutatta Moritznak, hogy ki az úr a háznál! Afeletti örömeben, hogy újra diadalt aratott, elkotródott és békében hagyta a kandúrt.

Egészen addig, amíg a macska emelt fejjel és tisztára nyalt bundában újra meg nem jelent a kertben. Akkor újra kezdődött a játék. Benny csodálta bátyját, hogy szembe mert szállni Moritz-szal.

De néha egyáltalán nem csak csodálta. Amikor Kalléra rájött az „öt perc”. Így nevezték, amikor újra meg újra csupa olyan dolgot csinált, amiket kutyák sosem tesznek. Amikor minden ok nélkül megugatott vadidegen kutyákat, ahelyett, hogy tetőtől talpig barátságosan végigszaglászta volna őket. Vicsorgatta a fogait, mint egy farkas, és félelmetesen forgatta a szemeit.

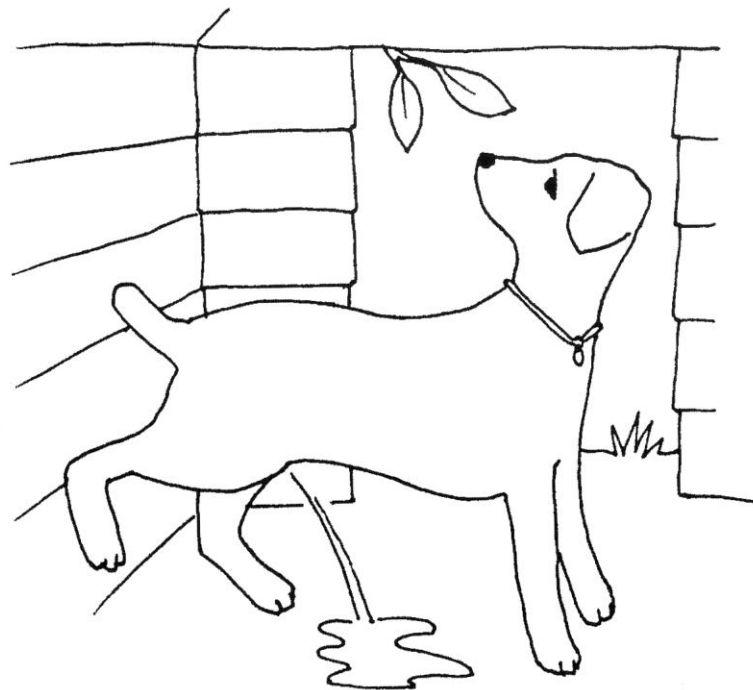
Néha, mint az örült hempergett a padlón. Mind a négy lábával rugdosott a levegőbe. Úgy viselkedett, mint egy ló, aki a földön hempereg, amikor a legyek és bolhák kínozzák. Vagy köpködött, mint egy láma.

Benny ezt egyáltalán nem találta nagyszerűnek. Legkevésbé akkor nem, amikor szemem találta a nyál. Vagy orron. Pfúj, de undorító! Sőt, voltak napok, amikor Kalle úgy rőfögött, mint egy disznó, vagy nyávogott, mint egy macska.

Egyébként Kalle egész rendes báty volt. Többnyire úgy viselkedett, mint minden más kutya, akiket Benny ismert. Csak néha jött rá az „öt perc”.

A kis Benny is néha szemtelen volt és nem akart szót fogadni a szüleinek. Olyankor elrohant és elbújt. Vagy hangosan ugatott. Mintha már felnőtt kutya lenne, akinek egyáltalán nem kell szót fogadnia. Ilyenkor a mamája sokat veszekedett vele.

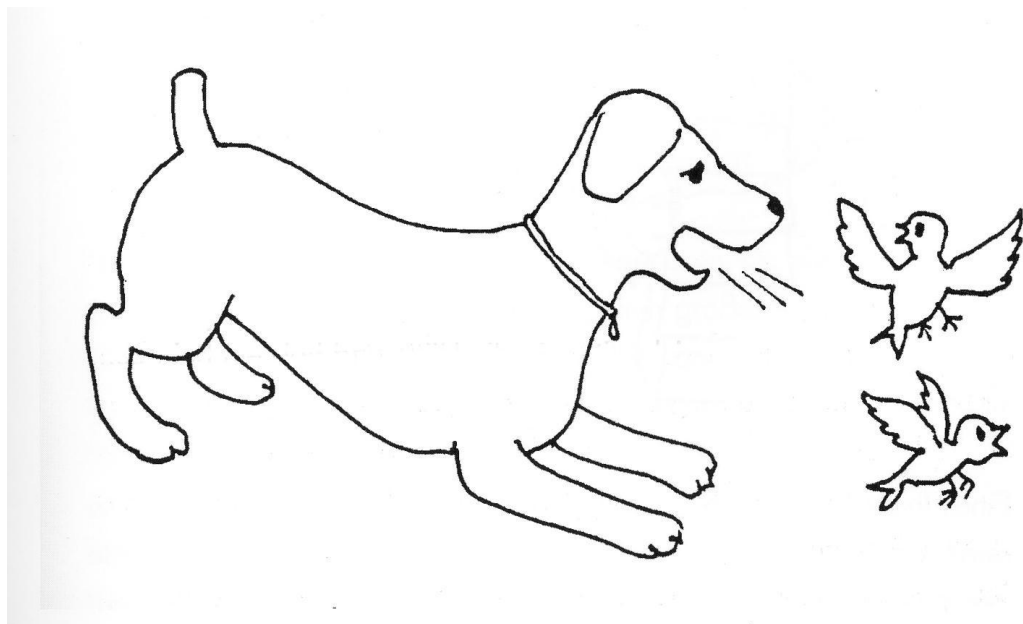
Különösen hangosan ugatott rá, amikor a kutyaház sarkába pisilt. „Megint elfelejtetted, hogy mi kutyák fára pisilünk és nem a szoba közepére? Ez büdös. Ilyet nem csinálunk!” Haragosan cibálta a bundáját. Benny egészen kicsire összehúzta magát és eltűnt a kutyaól egyik hátsó sarkában. Szégyellte magát.

Egyik nap Kalle megállt a szoba közepén, felemelte a lábát, hogy oda pisiljen. Mama ezt pontosan látta, de mégsem veszekedett Kalle-vel. Szelíden a saját sarokrészébe küldte, hogy tovább csinálhassa a nevetséges dolgait. Megint rájött az „öt perc”.

Benny nem értette többé a világot. Miért szabad Kallenak olyan dolgokat csinálni, amiket neki már régen nem szabad? Hogy engedhetik meg neki? Mikor a mama újra neki esett és mérgesen cibálta a bundáját, veszekedett vele és a sarokba állított. Mama mindig vele veszekszik, pedig ő kisebb, mint Kalle. Mama jobban szereti a bátyját, mint őt.

Ez megviselte Bennyt. Igazságtalannak tartotta a mamát. Ennek ellenére többnyire jól kijött Kalleval. A nyarat mind a ketten játékkal, tombolással, szimatolással és dulakodással töltötték. Lyukakat fúrtak a földre, hogy elássák kedvenc csontjaikat.

Benny sokat játszott Kalleval, és néha civakodtak is. Amikor unatkozott, addig ráncigálta Kalle bundáját, amíg az nem játszott vele, még akkor is, ha semmi kedve nem volt hozzá. Madarakat és nyulakat üldöztek, bújócskáltak és versengve pisilték le a fákat.

És amikor a nagyképű Moritz újra tisztára mosakodva átparádézott a kertjükön, Kalle sebesen felkergette a következő fára.

Lassan őszt lett. A levelek egészen tarkák lettek. Néhány ragyogó vörös lett, néhány barna vagy sárga, vagy pettyezetett. Aztán lehullottak a levelek. Mindennap néhányal több.

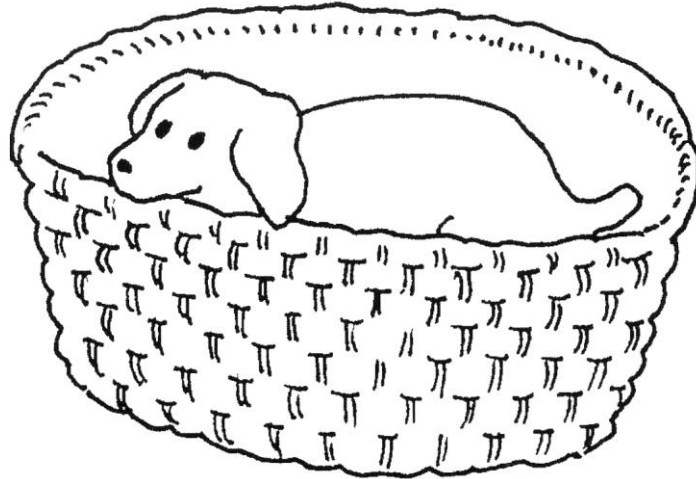
Korán sötét lett és Bennynek nem volt szabad olyan sokáig kint tombolnia, mint nyáron.

Egyik nap annyira fújt a szél, hogy a tarka levelek csakúgy kavartak a kertben. Benny nagyon élvezte. Egész nap fel s alá kergette a leveleket és megpróbálta elkapni őket.

Estére fáradt volt a tombolástól és a levélkergetéstől. Benny bemászott a mamája mellé a kényelmes kutyakosárba. Azt akarta, hogy a mamája ölelje át, hozzá akar bújni. Anyukája megnyalta az orrát és az arcát. A nyelve puha volt és meleg. Ó, de jól érezte magát!

Kint közben egészen sötét lett. Esni kezdett. A szél süvített a kutyaól körül, ahogy az utolsó leveleket rázta le a fákról. Piszok egy idő volt! De itt bent a mama mellett, a kosárban meleg volt és otthonos. Amikor már egészen jól érezte magát, mama szeretetteljesen morogni kezdett.

„Benny - mondta a mama- valamit el kell magyaráznom Neked. Már elég nagy vagy és el akarom mesélni, hogy a bátyád miért csinál néha ilyen szokatlan, furcsa dolgokat. Köpköd, mint egy láma, nyávog, mint egy macska. És a többi, te már tudod, hogy milyen, ha rájön az „öt perc”.

Tudod, Kalle bátyádnak ritka kutyabetegsége van. Van valami az ő kutyatestében, ami más kutyáknak nincs. Hasonló egy távvezérlésű motorhoz. Időnként ez a távvezérlés önállósítja magát, elromlik. Akkor Kalle-nak csupa olyan dolgot kell tennie, amit valójában egy kutya sohasem tenne.

A távvezérlés kényszeríti erre. Nem tudja abbahagyni, pedig nagyon szeretné. Ezért nem segít, ha ilyenkor veszekszünk vele. Amikor a távirányítás azt akarja, hogy fejjel rohanjon a fának, meg kell tennie. Még akkor is, ha ez nagyon fájdalmas. Ez van.

Szerencsére ez a távirányítás nem mindig egyforma erős. Időnként Kalle az erősebb. Van, amikor senki nem veszi észre, hogy ilyen fura betegsége van.

Mindig minden esetben ő a mi kedves Kallenk, akkor is, ha szoba közepére pisil. Természetesen ezt neki sem szabad. Pont úgy, ahogy Neked sem. Ennek ellenére néha mégis előfordul. Olyankor, ha ez a balga távvezérlés éppen erősebb. Kalle sem akarja ezt. Ő is tudja, hogy kutya ilyet nem tesz.

Szégyelli magát emiatt. Nagyon is. Ezt pontosan tudom. Ezért nem tudok mérgesen rámordulni.

Még egyet akarok Neked mondani. Ha észreveszem, hogy valamit szándékosan csinál, hogy engem bosszantson, vagy nincs kedve engem meghallani, akkor ő is megkapja a magáét.

Akkor rá is rámordulok, épp, mint Rád, ha nem akarsz engem meghallani. Ezt elhitheted nekem! Nem csaplak be. Azért mert Kalle-nak van ez a fura kutyabetegsége, nem tudja sokáig csinálni azt, amit akar. Ó de szép lenne, ha tudná!

Amikor Benny mamája befejezte mondanivalóját, csendesen sírdogált. Aztán két mellső mancsa közé ölelte őt. Végre megértette, hogy miért enged a mama olyan dolgokat a bátyjának, amit neki nem. Biztonságban és jól érezte magát. Érezte a mama bundájának melegét.

Mama megnyalta a pofácskáját. Benny megszagolta és megérezte, hogy mama mennyire szereti őt. Végül elaludt az őt ölelő mancsok között, és Moritzról a kandúrról álmódott. Arról, amikor olyan nagy lesz, mint Kalle. És ő kergeti fel a kandúrt a fára. Ez biztos! Csak még egy kicsit nőnie kell.

